

Predmet: *Bosanska Krupa – Donji Dubovik*

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 10/2022

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SRJ, u vezi sa članom 22. KZ SRJ

Optuženi: Milorad Kotur

Glavni pretres: 25. 12. 2023.

Današnjem glavnom pretresu nisu pristupili svedoci optužbe Taib Forić, Edina Forić, Muhamed Alić, Džemal Javor i Husein Alić, za koje sud nema dokaza da su uredno pozvani. Nije pristupio ni svedok Jasmin Brdar, čija je supruga obavestila sud da on nije sposoban da svedoči iz zdravstvenih razloga.

Ispitivanje svedokinje Nusrete Sivac

Svedokinja optužbe Nusreta Sivac u svemu je ostala pri iskazu koji je dala pred nadležnim organima BiH 30. oktobra 2019. godine. Optuženog ne poznaje. Objasnila je da je 29/30 aprila 1992. godine u Prijedoru, gde je živela i radila kao sudija, SDS uz pomoć vojnih i policijskih struktura te paravojnih formacija nasilno preuzela vlast. Tada su po gradu i pred značajnijim objektima postavljeni kontrolni punktovi. Kada je prvi radni dan nakon toga krenula na posao, pred zgradom suda su joj naoružani ljudi rekli da ona više tu ne radi. Dana 9. juna 1992. godine javila se u policijsku stanicu na informativni razgovor kod Ranka Mijića, odakle je odvedena u logor Omarska. Tog dana u logoru su je ispitivali inspektori policije iz Prijedora, ali tom prilikom nisu pravili nikakav zapisnik, već su nešto zapisivali na ceduljice. Bila je prva žena iz Prijedora koja je dovedena u logor i ostala je u njemu gotovo do njegovog zatvaranja. U logoru je bilo ukupno 37 žena, a bile su smeštene u upravnoj zgradi, u dve prostorije iznad restorana. Preko puta njih bile su prostorije u kojima je boravilo osoblje logora. Tokom dana žene su imale radnu obavezu da dele hranu logorašima u restoranu. Sa svedokinjom u prostoriji bila je i ubijena Edna Dautović, koju je poznavala odranije, jer se družila sa njenim roditeljima. Jednog dana krajem jula 1992. godine, u kasnim večernjim satima, u prostoriju u kojoj je boravila došao je Željko Mejakić, koji je bio komandant logora, i rekao Edni Dautović da spakuje svoje stvari jer treba da ide u razmenu. Pozdravila se sa Ednom i ispratila je na hodnik sa još nekoliko žena, i tada je videla da je iz druge sobe izvedena zatočenica Sadeta Medunjanin. Njih dve su izašle iz upravne zgrade, a na pitanje svedokinje gde idu na razmenu, Mejakić joj je rekao da ih vode u Ličko Petrovo Selo. Nekoliko žena i svedokinja prešlo je na drugu stranu hodnika, gde su bili toaleti i kupatilo, pa su kroz prozor gledale na krug logora da vide šta se dešava. Svedokinja je videla na pisti neki autobus bihaćkih registarskih oznaka sa reklamom sa bočne strane na kojoj je pisalo „Auto-škola Šešelj”. U pratnji autobusa bilo je pet do šest uniformisanih i naoružanih ljudi, koje nije poznavala, koji nisu pripadali strukturama logora. Imali su neka obeležja sa puno četničke ikonografije. Edna i Sadeta su ušle u autobus i sele na prvo sedište. Prozivali su zatočenike sa nekog spiska, ali su prozivali i zatočenike koji nisu bili više živi, kao što su nekadašnji predsednik suda Nedžad Šerić, kao i svedokinjin komšija Samir Rešić. Naime, pošto je svedokinja imala obavezu da zatočenicima poslužuje jelo, poznavala je

ljude koji dolaze, pa je, kada neko nije dolazio više dana, zaključivala da je ubijen. U logoru su mučili i ubijali ljude, a svako jutro su odvoženi leševi koji su bili poređani u krugu logora. Tako je po garderobi mogla da prepozna ljude koji su stradali. Tom prilikom je prozvano oko 45 ljudi. Ljudima koji su prozivani napominjano je da ne smeju nakon razmene da se priključe Armiji BiH jer postoje spiskovi i oni će to saznati. Videla je kada je autobus izašao iz logora. Kasnije, nakon rata, saznala je za sudbinu odvedenih, odnosno da su pobijeni, a njihovi posmrtni ostaci bačeni u jamu „Lisac” na području Bosanske Krupe. Sa Edninom majkom Mejrom Dautović bila je na identifikaciji Edninih posmrtnih ostataka. Ednu je prepoznala po crnim pantalonama i crnoj kosi, a tada je videla i identifikovala i posmrtnu ostatku Sadete Medunjanin. Nju je prepoznala po crvenom džemperu koji je nosila. Naime, zatočenici su sve vreme boravka u logoru bili u istoj garderobi u kojoj su i dovedeni. Svedokinji nije poznato po čijem naređenju su zatočenici izvedeni iz logora i ko je doneo odluku da se oni ubiju. Nakon što je vlast u Prijedoru preuzeo SDS, formiran je Krizni štab, u kom je bila koncentrisana vlast. U štabu su bili Milomir Stakić, koji je bio šef kriznog štaba, kao i Mićo Kovačević, a načelnik policije je bio Simo Drljača. Svedokinji nije poznato da li je Krizni štab naređivao policiji ili policija Kriznom štabu.

U nastavku dokaznog postupka vršen je uvid u fotodokumentaciju masovne grobnice u jami „Lisac” I i II deo.

Sledeći glavni pretres zakazan je za 2. februar 2024. godine, sa početkom u 10 časova.